

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corona Avrea Svper Mithram Romani Pontificis

Raynaud, Théophile

Romae, 1647

Fructus II. Despectio & inhonoratio Romani Pontificis, quàm tetra, & coelestium irarum deuocatiua.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10481

potest, Iudice Petro Damiani Opus. s. ferm. ad Mediolanenses. [Quo enim pacto (inquit) honore indiget paruuli hominis Romana Eccl. sia, quæ laudes, atque præconia ex ipsius ore fortita est Saluatoris ?]

F R V C T V S II.

Despectio & inhonoratio Romani Pontificis, quàm tetra. & celestium irarum deuocatiua.

Tantum de iusta ueneratione debita Christi Vicario. Quid uerò de ijs statuendum, qui pro cultu reddunt despectionem, & effundunt contempionem super Ecclesie Principem? Grauius hoc scelus detestatur S. Cyprianus Epist. 55. prolatis varijs è Scripturarum pharetra telis. Nimirum quod is qui fratrem dixerit *Racha*, reus gehennæ ignis pronuncietur. At quomodo censuram Domini ultoris euadent, qui talia ingerunt non solum fratribus, sed & sacerdotibus, quibus honor tantus de Dei dignatione conceditur? Item quod Deuter. 17. morti adiudicetur, quicumque fecerit in superbia ut non exaudiat Sacerdotem. Quod Samuelis contempionem, in se Deus refusam contestetur; id quod etiam in Euangelio Sacerdotibus à Christo dicitur; *Qui vos spernit, me spernit*. Quod inter supremas impendentis mortis angustias, Christus percussus à famulo, quasi in gratiâ Sacerdotis aduersus istum nihil contumeliosè dixerit, nec aliquid de eius honore detraxerit. Quod denique [in Actibus Apostolorum B. Apostolus Paulus, cum ei dictum esset; *Sic insilis in Sacerdotem Dei, maledicendum?* Quamuis Domino iam Crucifixo, sacrilegi & impij & cruenti illi esse cœpissent, nec iam quicquam de Sacerdotali honore & auctoritate retinerent, tamen ipsam quamuis inane nomen, & umbram quandam Sacerdotis, cogitans Paulus, *nesciebam* (inquit,) *fratres, quia Pontifex est. Scriptum est enim, Principem populi tui non maledices.*]

Con.

Concludit ex his omnibus S. Cyprianus. [Cum hæc tanta ac talia & multa alia exempla præcedant, quibus Sacerdotalis auctoritas & potestas de diuina dignatione firmatur, quales putas esse eos, qui Sacerdotum hostes & contra Ecclesiam Catholicam rebelles, nec præmonentis Domini comminatione, nec futuri Iudicij ultione terrentur? Neque enim aliunde hæreses obortæ sunt, aut nata sunt Schismata, quàm inde quod Sacerdoti Dei non obtemperatur, nec vnus in Ecclesia ad tempus Sacerdos, & ad tempus iudex vice Christi cogitatur.] Agit de contemptoribus & inhonoratoribus Cornelij, quem vnus in tota Ecclesia Sacerdotem ad tempus, seu pro toto sua vitæ tempore statuit.

Verissimè autem iuxta Cyprianum, hæc vnus in Ecclesia dehonestatio, aditus ad hæreses statuitur. Geneva certè, sic prolusit defectioni à Deo, & ab Ecclesia, vt lego apud Fratrem Iacobum de Marchepallu Ordinis Minorù, qui paucis annis priusquàm ea vrbs euaderet in Metropolim impietatis, scribebat in ea libellum de subsidio animarum Purgatorij per indulgentias. Nec rarò deprehensum est, inhonationem, vel minorem reuerentiam erga Romanum Pontificem, notam esse fidei clanculum oblatæ, aut corruptorum morum. Sanè cum Concilium 2. Vasionense can. 4. ad honorem summi Pontificis edixisset, vt nomen *Pape* ad omnes Missas recitaretur; Vnus inuentus est qui obstreperet, Contumeliosus Rhegiensis Episcopus; qui decretum tum demum habere locum voluit, cum Papa daret suam oblatam, quod erat illudere decreto, & honorificam Papæ in sacro appellationem, restringere ad euentum Metaphysicum. Quis tamen esset Antistes ille nominis sui, & verè contumeliosus, post modum deprehensum est, cum ob adulterium & alia scelera quorum est insimulatus, motus est Episcopatu. Vtinam verò alterius farinae plerunque essent cōtumeliosi quidam Antistites, quorum lingua transit in terra: & ideò non exhorrescunt

rescunt ponere in coelum os suum, & saltem clanculariè aut obliquè contemptiōnem effundunt super cōstitutum à Deo Principem. Premenda potiùs hoc loco statuo, quæ Nazianzenus longo carmine aduersùs prædicti Contumeliosi germanos, dissimulanda non censuit. Sed mihi inuidioso argumento siparium potiùs oppandi placet. Tamen non rarò, vel ex scintillis ex igne introrsum abdito dissilentibus, aut ex erumpente (quantumuis inhibeatur, crasso & tetro fumi vapore, perspicere etiam lusciosi possunt, cuius internæ dispositionis partus sit inhonoratio eius quem Deus voluit honorari.

Ipse Deus in Contemptores sedis Apostolicæ non rarò ultus est seuerissimè; Et ita quidem, vt vnde inhonori erant in Apostolicam sedem, inde multarentur atque perirent. Grauissimè id contestatur Nicolaus Patriarcha, Cōstantinopolitanus Epistola ad Simonem Bulgariae Principem, quam descripsit Baronius anno 917. nu.6. Experimenta frequentia idem comprobarunt. Ex Italia, multa collegit Thomas Bosius l.4. de statu Italiae c. 3. suppetunt item multa externa. Testes Photius & eidem miserè suffragati Græci, testis superiore sæculo impius Volsæus, & dementatus ab eo Henricus Octauus. Contigit illis proportionem, quod impio cuidam, in Ecclesiam Alexandrinam licenter ingressò, & in thronum Apostolicū eius Ecclesiæ cōtumelioso, diuinitùs consigisse, sic scribit S. Athanasius Epist. ad solitariam vitam agentes. [Quidam ex petulantioribus iuuenibus, interiora penetrans, audacter se in thronum sessum recipit, inter sedendum fornicarios ronchos de naribus insonuit: mox deinde confurgens, magna vi thronum conuellens, ad se distrahit, minimè animaduertens; in se se vltionem diuinam attrahere. Vt enim olim Azoti Incolæ, ausi arcam attingere, quam illis vel oculis attingere nefas fuit, statim secundùm hoc factū peribant, sed ita vt priùs sedium tormentis excruciantur; Ita quoque miser iste, ausus sellam conuellere, frag-

mento ligni, inde in ventrem ipsius resiliente, & quasi ab ipsa ultione impacto, intestina sua perforauit, & eadem vi qua solum dirumpere conabatur, rupta aluo, sua intestina effudit; celeriusque quam ipse thronum auferret, thronus ei vitam sustulit. Effusis enim, (vt de Iuda scriptum est,) visceribus, collapsus est; ac inde asportatus, post vnum diem expirauit.] Non dissimilis fors, manet sedis Apostolicæ contemptores ac inhonoratores. Ipsa inhonorato sit eis in ruinam, sin minus corpoream, at quod longè grauius est, spiritualem.

Et hoc est quod S. Aldelmus Epistola ad Geruntium, prolapsionem in aliam tetriorem voraginem, huic contemtionem denunciat, agens in contemptores que rundam Romanorum rituum. [Si Petro (inquit) clauis cœlestis regni à Christo collatæ sunt, de quo Poeta ait,

Clauiger æthereus, portam qui pandit ad æthram.

Quis Ecclesiæ eius, statuta principalia spernens, & Doctrinæ mandata contemnens, per cœlestis paradisi portam, Sanctis gratulantibus ingrediatur? Et si ipse potestatem ligandi, atque Monarchiam in cœlo & terra, foelici sorte & peculiaris priuilegio accipere promeruit, quis Paschalis festi regulam & tonsuræ Romanæ ritum refutans, non potiùs se strictis nexibus, inextricabiliter obligandum, quàm clementer absoluendū vllatenus arbitretur?] Haud aliter Claudium Taurinensem Paschalis Papæ cōtemporem, excipit Ionas Aurelianensis extremo libro. de Imag. Quantumuis enim Hæreticus ille obtenderet, Paschalem non implere Apostolicam operationem, nec rectè dici Apostolicum, qui Apostolis custos non esset, idest qui ea non custodiret, quæ Apostolus vita & moribus expresse rat: Tamen negat Ionas contemtionem tanti Patris & Prælati, innoxiam fore. Virgetque in eam rem illud Dauidis 1. Reg. 26. *Quis mittet manum suam in Christum Domini, & innoxius erit?* Addit etiam exemplum Ozæ. [Qui quoniam arcam Dei præsumptuosè sustentare voluit, sen-

ten-

rentiam mortis illicò experiri meruit. Tangit namque hoc exemplum eos, qui incautè, praelatos sibi, indignè reprehendendo & despiciendo, quasi casuram eorum vitam manu reprehensionis sustentare nituntur, & Deum offendunt, cuius hi qui præsunt, in praelatione vice funguntur.]

Imò vniuscuiusque membri damnum à violatione capitis meritò esse timendum, tradit optimè S. Auitus Epistola 31. nec non Luidbertus Moguntinus, Epistola ad Regem Ludouicum, edita in calce Opusculorū Hinemari. Adhortans enim Regem prædictum ad opitulandum Ecclesiæ, rationem hanc reddit. [Quatitur namque grauius, & de honestate primatus & dignitas eius in sede S. Petri, eo quod inaudita quadam & occulta persecutione, non ab infidelibus & Dominum nescientibus sed ab eis (quod dolendum & plangendum est,) qui Duces & Rectores populi Dei, esse debuerunt, iniurijs appetitur, humana diuinis præferre conantibus; & necesse est, dolorem qui constat in capite, nisi salubris & velox medicina succurrat, paulatim per membra diffundi.]

Hoc ipsum, nempè hanc capitis Ecclesiæ contemptio- nem & iniuriam, ab omnibus æquè corporis Christi membris haberi debere vt propriam, aliter sed egregiè tradit S. Bernardus Epistola 242. scribens ad Romanos in Eugenium Papam iniurios. [Dolor iste (inquit,) eum sit capitis, non potest non esse & corporis, cuius membrum sum ego. Numquid non dolente capite clamat lingua pro omnibus corporis membris in capite se dolere, & omnia per ipsam, suum caput suumque capitis fatentur incommodum? Dimittite proinde quæso, dimittite, vt plangam paululum apud vos dolorem meum, nec meum tantum, sed & totius Ecclesiæ. Nonne ipsius vox est hodiè per vniuersum mundum, Caput meum doleo, caput meum doleo? Quis namque vel nouissimus Christianorum in toto sit orbe, qui non gloriatur hoc capite, quod ambo illi gloriosi Principes terræ, alter amisso, alter submisso in sua

Cruce capite, suo triumpho extulerunt, suo Sanguine or-
 nauerunt? Ad omnem itaque spectat Christianum, iniu-
 ria Apostolorum: & sicut in omnem terram exiuit sonus
 eorum, sic læsio eorundem, ab omnibus vsquequaque
 plangitur & doletur.] Nimirum Pontifex est *Pater com-
 munis*, cuius inhonoratio & despectio, omnes æquè filios
 debet tangere.

Idem Argumentum ducere licet, ex eo quod Ecclesia
 dicitur *mater fidelium*, quod Ecclesiæ elogium per Ponti-
 ficem comprobari, suo loco est demonstratum. Ex eo por-
 rò *matris* titulo, luculenter omninò pro reuerentia & ho-
 nore debito Romano Pontifici disputat S. Leo IX. Epist. 1.
 quæ est ad Michaelem & Leonem; ubi postquàm ex mult-
 tis scripturis monstrauit, quàm damnosum sit carnali ma-
 tri esse ignominiosum, aut irreuerentem, concludit. [His
 igitur & alijs quàm plurimis liquet assertionibus, quid
 mereatur, etiam carnalis matris contemptus. Et quid de
 spiritualis genitricis contumelia & exprobratione dicetur?
 Illa siquidem nos in iniquitatibus conceptos generauit ad
 mortem; Ista verò culpis remissis, regenerauit ad vitam.
 Quarum ceu dispar est meritum, ita & dispar pro earum
 honore aut dedecore præmium; quia carnalem matrem
 honoranti, longæuitas super morientium terram, & fir-
 mamentum casæ casuræ repromittitur; exasperanti autem
 eam terrenorum eradicatio fundamentorum. Porro spi-
 ritualem venerantes, longitudinem dierum in dextera
 Dei videbunt, & in terra uiuentium sine fine habitabunt.
 Spernentes verò illam duplici contritione conterentur, &
 sicut diploide, confusione sua induentur, & radix eorum
 de terra uiuentium euelletur. Etenim affectio carnalis ma-
 tris, si nos prohibet à reuerentia spiritualis, penitus relin-
 quenda & abscindenda est nobis.] Quare si oculus qui
 subinnat patrem, & despicit partum matris suæ, effodient
 eum de torrente, & comedent eum filij Aquilæ, quanto
 magis Christianum, qui matrem Ecclesiam, (quo nomine

Pon-

Pontifex inuoluitur,) habet despectui, siue inhonorat, manebunt dira supplicia, & iam ex hac vita, & maximè in futura? In hanc rem insignis est Epistola Stephani Papæ, redarguentis Basilium Imperatorem, eo quod Maximum prædecessorem suum, petulantibus literis dehonestasset.

Porro non modò despectio & inhonoratio positiua vitio vertitur in hac parte, sed etiam delatio honoris minoris quàm pro eo gradu. Ut enim rectè ait Abucara Opusc. 14. *initio*. [à meliore parte, non à minore, appellationes fiunt, ab ijs præsertim qui laudant & honorare volunt.] Vnde eruit, cur B. Virgo non dicatur quod verè est *χριστότης* sed *θεοτόκος*; quia saltem distinctè est honorificentior titulus Deiparæ, quàm Christiparæ. Videndus Phauorinus apud Gellium l. 19. c. 3. monstrans quàm parum absit à vituperatione laus iusto minor. Et hinc apparet, quàm meritò Ioannes VIII. tametsi mollis Pontifex, ideòque ad sugillationem eneruis animi *Papissa* dictus, tamen ægrè tulerit, quod titulis honoris conuenientibus donatus non fuerat à Lamberto Comite. Sic enim ait Epist. 73. carpens mandatas idest missas ab eo literas. [Audientes literas tuas quas mandastis, mirati valdè fuimus super earum verbis inconuenientibus, quæ nec debitas S. Petro laudes resonant, nec Ecclesiasticis concordant regulis, vel doctrinis; cum nobis illa verba mandastis, quæ sæcularibus viris & comparibus tuis scribere solitus es: hoc est cum dicis nobis, *Tuæ nobilitatis*; vel cum dicis nobis, *monemus nobilitatem vestram*; in quo luce clarius mentem vestram cognoscimus erga nos minimè deuotam, sicut putabamus existere.] Similiter Agobardus redarguit Ludouicum Imperatorem, quod scribens ad Pōtificem, tenuioribus quàm pro dignitate titulis eum affecisset.